

Olv.: Józs 24,1-2a.15-17 - Ef 5,21-32 – Jn 6,61-70

Az Eukarisztia és a hitetlenkedők

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Kedves Testvérek!

A szentmise bevezető éneke felszólít bennünket, hogy emlékezzünk meg Isten irgalmasságáról. Miért? Azért, mert a kísértést magunkban hordozzuk. Egyik nem hívő riporter mondta a keresztényekkel kapcsolatosan: “Sokan követik Jézust a kenyérszaporításig és nagyon kevesen a kereszttig.” Ha ez így van, márpedig sajnós ez így van, akkor igen nagy szükségünk van az Isten irgalmára, hogy ennek ellenére fogadjon el bennünket. Ne féljünk, Isten elfogad, csak nekünk nem mindegy milyen a gondolkodásunk, hogyan tartozunk az Istenhez. Csak azért, mert elvárásaink vannak Istennel kapcsolatosan, vagy azért, mert *tőle várjuk életünk kérdéseire a feleleteket.*

Ebben a szentmisében egy kicsi gyerekkel is találkozunk, akit megkeresztelhetünk és a keresztények közösségébe iktatunk. A hit magját beültetjük az ő szívébe. A hit nem olyan mint egy kincs, amit kezébe vesz az ember, aztán elrejt a vitrinbe. Amikor akarja, kinyitja a vitrin ajtaját és megcsodálja. A hit más, a hit mag, lelki értelemben. Elültetjük és ez a mag ha engedjük kicsírázik, növekedik és gyümölcsöt is hoz. Imádkozzunk azért, hogy a hitnek ezt a magját védjük és őrizzük ennek a kicsi gyereknek a szívében.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Föltehetjük a kérdést, hogy Önök most miért vannak itt? Olyan sokan vannak, akik ezen a vasárnapon is szabadidejüket töltik valahol. A legtöbb ember esetében - még a magukat hívőnek mondó emberek esetében is - a vasárnap lényege nem az, hogy eljönnek az Isten házába, hanem ez egy munkaszüneti nap, pihenőnap. Ennek különböző értelmet lehet adni. A pihenőnappal kapcsolatosan nagyon sokszínű az emberek válasza, mire is használják ezt az időt. Mi itt Önökkel foglalkozunk. Jézus is azokkal beszélgetett, akik ott voltak a körében és akik hallgatták őt, amikor egymás után hallják az élet igéit.

Az evangéliumban hallottuk:

“Az Én tanításom lélek és a lélek az, ami használ.”

Mit jelent nekünk Jézus?

Mit jelent nekünk a kereszténységünk?

Mit jelent nekünk a hitünk?

A kérdés ezen fordul meg, a lélek felől élünk-e, vagy a test felől?

A lélek az élet lényegéről szól, az élet lényegét érinti,

a test egy fogalom, mindaz, ami az ember egzisztenciális vágyai körébe tartozik.

A magukat hívőnek mondó emberek közül is nagyon de nagyon sokan azt várják Jézustól, hogy a test felől értelmezett életüket gondozza, vigyázza, táplálja. Hányan fordítanak hátat

az Istennek csak azért, mert nem úgy megy az életük sora, ahogy azt ők elképzelték, mert ha van Isten, akkor miért így történik ez? Ilyenkor soha senki nem kérdezi, hogy esetleg ő maga menyire oka mindannak, ami vele történik a mindennapokban. Lehetnek olyan történések is, amikről az ember maga nem tehet. Jöhet egy gyógyíthatatlan betegség, talán nem tehet róla az ember és ha ebből nem gyógyul meg az ember, akkor nincs Isten?

Mennyire megbotránkoztató számunkra Jézus?

Mennyire Isten az örök, akinek a tanítása a mi életünk forrása?

Bizonyos értelemben az ember mindig értetlenkedik. Hiszen Jézus tanítása transzcendens kérdések világba vezet el bennünket, abba a világba amely valamiképpen a szívünk, lelkünk mélyén rejtőzködik. Amely világ néha meg-meg szólal. Amely világ a vágyainkban él elsősorban. Ugyanakkor mi emberek mégis, amikor ezekkel kapcsolatosan hallunk üzeneteket, akkor mindig értetlenkedünk. Vannak gondjaink, bajaink a földi történések miatt, de amikor ezek fölé akar bennünket emelni az Isten, akkor hagyjon bennünket békén. Azt kérjük, hogy az Isten segítsen és amikor az Isten a maga módján segít nekünk, akkor értetlenkedünk, mert ő másképpen segít, mint ahogy azt mi gondoljuk.

***Isten sokkal de sokkal többet akar nekünk adni,
mint amit mi elgondolhatunk, mint amit mi elképzelünk.***

Jézus amikor arról beszél, hogy ő az élet, hogy az ő teste az élet kenyere, akkor megbotránkoznak. Jézus egész munkálkodását botránkozás kíséri. Isten értünk emberré lesz, mert ennyire alkalmazkodik hozzánk, hogy olyan lesz, mint akármelyikünk, hogy egy kicsit, valamit megértsünk belőle. Ha másmilyen lett volna, akkor semmit sem fognánk fel az Isten titkából. Azt olvassuk a Szentírásban: “Az Ige testté lett.” Mi, - akik a test felől gondolkodunk és a test felől élünk - botránkozunk, hogy az Isten hogy lehet testté? Egy Isten! Sőt a görög Szentírás még radikálisabban fogalmaz: “Hússá lesz!” Még csak nem is testté, ami finomabb kifejezés. Hússá lesz. Alkalmazkodik hozzánk az Isten. Emberi testet ölt Magára és botránkozunk. Ő pedig mindezt azért teszi, hogy valamit értsünk meg belőle, hogy elmondhassa nekünk, mi is az élet értelme.

Jézus maga a válasz, amikor azt mondja: “Én vagyok az élet kenyere!” Ez azt jelenti: Én úgy, ahogy vagyok. Én vagyok nektek a válasz, az Én szavaim, az Én életvitelem. Sokan megbotránkoztak Benne. Akkor jön Péter csodálatos válasza, ami egészen hihetetlen. Jézus ezt mondja: “Boldog vagy Simon Péter, mert nem a test és a vér nyilatkoztatta ki ezt neked, hanem az Én mennyei Atyám.” Mit mond Péter a boldog, aki nem a test felől fogalmazta meg azt, ami a szívén: “Uram, kihez menjünk, az örök élet igéi nálad vannak. A biblíamagyarázók az örök élet igéivel kapcsolatosan nagyon fontos üzenetet fogalmaznak meg:

Az örök élet nem a halálon túli életet jelenti csupán, hanem a maradandót.

Az az igazság, ami mindig igaz.

Az az igazság, ami mindig érvényes.

Az az igazság, amely olyan életet szolgál, aminek értelme van mindig.

Ez az, ami az Isten országa!

Testvérek!

Nem kell az Istent lehozni a magunk világába. Lejön Ő. Eljött közénk. Nem kell állandóan azzal foglalkozni, hogy az Isten miért olyan távoli? Nem távoli. Közel jött hozzánk. Inkább

azzal foglalkozzunk, hogy mekkora ajándék ez. Isten többet akar nekünk adni, mint amit mi kérünk. Mi azt szeretnénk, hogy rendezze a mi mindennapi dolgainkat. Ő pedig mindig érvényes igazságokat akar nekünk ajándékozni, hogy életünk legyen Benne.

Amikor mi az Istentől azt várjuk,
hogy szervezze a világ politikáját, mert az emberek kezében
nincs jó helyen az emberek sorsa,
akkor az Isten maga veszi kezébe az életünket.

Amikor mi azt szeretnénk, hogy szabadítson meg az Isten minden ellenségünktől,
akkor az Isten maga lesz az ajándékunk.

Amikor mi azt várjuk,
hogy Isten vegye el terheinket, bilincseinket,
amit az emberek raktak ránk,
akkor az Isten bűneink bilincseit akarja levenni rólunk,
mert a legtöbb teher nem az, amit mások raknak ránk,
a legtöbb teher az, amit mi magunk okozunk magunknak.

Testvérek!

Gondolkodjunk más dimenzióban az életről!
Ne a test felől fogalmazzunk kéréseket az Isten előtt!
Ne a mindennapi gondunk, bajunk orvoslását kérjük az Istentől,
hanem higgyünk abban, hogy Isten magát adja nekünk!
Higgyünk abban, hogy az Isten a békét adja!

Isten a megmentőnk.
Isten a mi ajándékunk.
Ne engedjük a szívünk csábításának.
Ne engedjük a világ csábításának.

Ezért az istenkapcsolatért minden nap meg kell harcolni!

+ **A M E N** +